

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

Et quoniam famelico nullus panis est malus, absque personarum accip-
tione comedere cupit quidquid inuenit. Hęc fames impulit Christū Do-
minum nostrum, vt ingrederetur domos Publicanorum, peccatorum, &
multorum Phariseorum; & simeret se ab eis inuitari: imò vt seipsum of-
ferret ad illorum domos, & conuiuia: quemadmodum fecit cum Za-
chæo: non tam vt corporalem cibum, qui proponebatur, comederet
quàm vt spiritualem cibum salutis animarum eorum comederet.
Quemadmodum ipsemet dixit discipulis suis cum quæsiuit Sama-
ritanam, & Samaritanos expectaret, vt famem hanc sibi grauiorem om-
ni corporali expleret. *b Cibus (inquit) meus est vt faciam voluntatem eius, qui
misi me: vt perficiam opus eius, salutem scilicet hominum.*

§. I.

b Ioan. 4.
34.

a Ioan. 5. 6.

EX hac fame prouenit, vt Christus Dominus noster ad probatam
Piscinam accederet, circa quã quasi in aliquo Xenodochio manebat
multitudo languentium cecorum, claudorum, aridorum, vbi cum ve-
deret quendam iacentem, dixit ei: *a vis sanus fieri?* & respondens ei
*non habere hominem à quo, cum aqua turbaretur ab Angelo, mitteretur in pisci-
nam,* Christus ipse eum sanauit: non solum in corpore, sed etiam in ani-
ma, vt deducitur ex admonitione postea in templo ei facta, cum dixit:
ecce sanus factus es: iam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.

Ex quo Saluatoris exemplo accipere debent feruentes Confessarii
motiuū eundi ad hospitalia pauperum egrotantium: non solum ad excen-
denda opera misericordiæ corporalia, quæ etiam seculares præstare pos-
sunt; sed multò ampliùs ad exercenda spiritualia. siquidem sepe grauius
illi in anima, quàm in corpore laborant; & corporis morbus est pennis
morbis animæ; quæ si curaretur, etiam liberarentur ab altera.

Et quoniã morbi sunt quasi pulsus Dei, quibus peccatores vocat: sepe
illi sunt pleni bonis desiderijs; & quemadmodum in corpore, ita etiam in
anima sanari cuperent. Dicunt tamen: *hominem non habeo*, qui mihi me-
num porrigat, & me iuuat, vt voti compos fiam; & cū Diuina inspiratio
incitet me, ad suscipienda Sacramenta; non inuenio hominē, qui illa mi-
hi porrigat. Ac propterea solent morbi corporis & spiritus esse duratio-
res, & per annos aliquot durare. At Confessarius feruens, & cupidus le-
sum Christum imitandi, & ne pauperes tales habeant querelas, & inu-
modi adferant excusationes: confert se ad Xenodochia, & accedit in vi-
sceribus charitatis ad ægrotos, dixitque singulis: *vis sanus fieri?* inuitando
illos ad medicamentum salutis suscipiendum, quod est confessio. Et
cum quis eorum annuit: ille sese accommodat, vt sanum reddat, his-
torem; & consolatum. **V A L D E** etiam in hoc gloriatur, quòd sit homo
ab ipso Christo designatus ad consolandum tristes, & fouendos ab

3

aliis desertos; obiens idem munus, quod ipse redemptor noster obiit in mundo: qui instar Xenodochij erat, in quo multi pauperes infirmi, ac deserti iacebant absque villo humano remedio: & omnes periissent, nisi magnus hic Deus è cælo egressus, factus fuisset homo, ad eos protegendos, eisque subueniendum. Cum igitur Confessarius vices eius gerat: exeat ex angulo & recollectione sua, & conferat se ad hospitalia, hoc est ad domos pauperum desertorum, & studeat animabus eorum prospicere, & à peccatis eos mundare. Non defuit prouidentia Diuina medico illi b *Lazaro vlceribus pleno* & ab hominibus deserto: prospexit enim vt c *canes venirent & lincerent vlcera eius*; vt desolatus & afflictus aliquod inde leuamen acciperet. Canes domus Dei (ait Sanctus Gregorius) sunt Prædicatores & Confessarij, qui medentur vulneribus peccatorum; lingentes illa suis linguis, blandis scilicet ac beueuolis verbis & rationibus, quas eis proponunt extimulando eos ad confessionem, & Pœnitentiam, & Patientiam in suis aduersitatibus. Et verbis absolutionis mandant illos à putredine suarum culparum; imò etiam ipsi eam sumunt vt eos mundos reddant. scriptum est enim c *peccata populi comedent Sacerdotes*: quia ea consumunt, adiuuantes pœnitentes ad ea destruenda, peccata diuitum ac potentum terræ multi Sacerdotes sunt qui comedant, eò quòd simul cum peccatis, & eadem operâ comedant honorem, aut lucrum, aut authoritatem, & alios humanos fauores, ex eo prouenientes quòd sint eorum Confessarij: at pauperum ac desertorum peccata sunt cibus valdè aridus, & insipidus absque aliquo temporali condimento, quo cibus reddatur iucundus: ac propterea pauci Confessarij inclinant ad eum comedendum: nisi zelus Dei famem illis adferat: qua qui laborat, & cupit saturari, in hospitalibus inueniet amplam materiam, & in reliquis ciuitatis pauperibus. Cum quibus agere etsi infulsus sit, & insipidus est: est tamen securus. Magnatû verò cibus etsi sapidior sit, est tamen periculosior: & nihilominus magis appetitur, & libentius frequentatur: quamuis **C H R I S T V S** Dominus noster non eam tenet viam.

Nam (vt Sanctus Gregorius perpendit) petente ab ipso quodam Regulo, vt d *descenderet & sanaret filium eius*: recusauit ad eius domum descendere petente tamen Centurione, vt e *seruum suum curaret*, obtulit seipsum dicens: *Ego veniam & curabo eum*. Quid est hoc (inquit) nisi quòd superbia nostra retunditur: qui in hominibus non naturam, quâ ad imaginem Dei facti sunt; sed honores & diuitias veneramus. Nec nouimus homines æstimare, quâ sunt homines, sed ex exterioribus, quæ illos exornant.

G g g 2

Certè

b *Luc. 19. 30*c *Homi. 14. c*
in *Euange*
*lia.*c *Osee 4. 8*

5

6

Homil 28.
in *Euang.*
d *Ioan. 4. 48*
s *Matt. 8. 7*

”

”

Certè si nos cuiuspiam seruus rogaret, vt ad eum ire deberemus, pronus
 nobis nostra superbia in cogitatione tacita responderet dicēs: nō eas, qui
 temetipsum degeneras, honor tuus despicitur, locus vile scit. Rēdemptor
 verò noster, vt ostēderet: quia quæ alta sunt hominum, despicienda
 sunt; & quæ de peccata sunt hominum, despicienda non sunt: ad filiū Ro-
 guli ire noluit, d' eruum Centurionis ire paratus fuit. Hæc S. Gregorius
 cuius attenda consideratio valde conformis est alteri consilio eiusdem
 Seruatoris nostri dicētis: *Ecum facis prandium aut canam, nols vocare amicos
 tuos, aut vicinos diuites, qui possūt te reuocare sed voca pauperes, debiles, clau-
 dos & cæcos, & beatus eris: quia non habent retribuere tibi: retribuetur enim tibi
 in resurrectione iustorum, in ipsa sc. gloria.* Cū igitur Confessarij & operarij
 Euangelici in suis ministrarijs conuiuium instituant spirituale hominibus
 ne multū sibi blandiantur, quod inuitent diuites ac potētes huius mundi
 qui retribuūt etiam hic temporalia dona: sed inuitent ac vocēt pauperes,
 infirmos, & ab alijs relictos, quia ab huiusmodi non possunt accipere
 retributionem in hac vit. Habent tamen bonum ac fidelem fideliū
 Deum, qui in altera vita copiosissimè retribuet: imò etiam in hac vitā
 id in seipsum recipit, cum dixit: *quod vni ex minimis meis fecistis, mihi
 fecistis*: nam ego in illis eram infirmus, & visitastis me; tristis eram, &
 consolati estis me: desertus eram, & protexitis me, & auxilium mihi
 præbūstis: ideo quæ & ego vos visitabo & consolabor, protegam, & in
 vestris officijs & calamitatibus auxilio ero.

7
 f Luc. 14.
 21.

8
 g Matt. 25.
 40.
 h Luc. 8. 42.
 Marc. 5. 23.

Nec tamen propter hæc prohibere volumus visitare etiam diuites, ac
 potentes, cum ægotant, aut aliqua aduersitate premuntur: si quidem
 idem Saluator noster inuit cum Principe Synagogæ petēte, vt ad suā domū
 descenderet, h. eiusque filiam curaret, qua incipiebat mori. Qui tamen non
 visitandi sunt, quā diuites; sed quā indigentes & afflicti: & interdum quā
 dem potius quā pauperes eò quod grauius ferat aduersitas; sunt quæ graui-
 oribus peccatis aut negotijs implicati: Nam, etsi multis hominibus sint
 stipati quoad omnia corporalia; solent tamen esse magis soli ac deserti
 quoad spiritualia. Quod si accedant canes domūs Dei ad lingenda cor-
 rum vlcera: id faciunt linguis potius adulatorijs, quā veris: nam toti oc-
 cupantur in proponēdis consolationibus terrenis, & humanis solatijs,
 non tangentes vulnera spiritūs, veriti ne infirmū ipsum amplius affligant.
 Aequum itaq; est, etiam huiusmodi infirmos & afflictos visitare: vt verū
 solatio & efficaci curatione à suis malis curentur: quamuis ea sit leuius
 adhibenda, quam ch. ritas & prudentia in huiusmodi casibus, & cum ta-
 libus personis dicat adhibendam.

I

Quod de hospitalibus siue pauperum Xenodochijs dictum est, in-
 telligietiam debet de carceribus publicis, in quibus multi detinentur

vin. 41

vincti: & quo ad spiritualia sunt quasi Xenodochia infirmorum in anima: tenentur enim vincti catenis & conpedibus suorum peccatorum, ac passionum: quæ sunt grauioribus quàm ferreæ, quibus corpus tenetur. quæ etiam compedes sunt instrumenta diuina misericordiæ, ad eas feras domandas, & furias continendas; & vt hisce pulsibus excitentur, & oculos aperiant, & cogitent de liberando potius spiritu à talibus vinculis quàm carne. Quamuis enim aliqui corporis vinculis magis indurescant & insolentiores fiant: alij tamen tenerescunt ac mollescunt, & agnoscentes peccata sua, capiunt seriuad Deum conuerti: est que insignis charitatis opus tales visitare, ad reducendos duros ac rebelles ad rectam viam: & adiuuandos & consolandos eos qui sunt cõpuncti. Cogitet itaque Cõfessarius carcerem esse quasi *vas illud linteum* cuius supra fecimus mentionem, *in quo erant omnia quadrupeda, & serpentina terra;* & quasi fiat vox ad se, sicut ad Sanctum Petrum in oratione constitutum: *viri quidam quæruunt te: surge itaq; & vade cum eis,* ad has feras quæredas: *occide & manduca,* satians famem tuam, occidendo enormia peccata, quæ in huiusmodi viuictis esse solent: vt eos Christo Domino coniungas, eiusque amicos reddas. Magna tamen prudentia adhibenda est, ita hoc munus obeũdo, vt iustitiæ ordo & stilus non turbetur: sed consciẽtiã potius peccatoris pacatam & tranquillam reddat, vera ac feruenti Sacramentali confessione, vt iuste sententiæ lætæ aut ferendæ ob culpam, quæ talis captiuitatis causa est, sese subijciat. Vt quemadmodum Ioseph existens in carcere, & ministrans duobus vinctis, vtrique explicuit somnium, quod habuerant: dicens Pincernæ Pharonis *post tres dies* ferendam in eius fauorem sententiã, & *restituendum in gradum pristinum:* pistori autem dixit: *tres dies fore suspendendum.* Ita inquam Confessarius quosdam captiuos consolari debet spe boni exitus ob eorum innocentiam; alios verò disponere ad patienter ferendam damnationis sententiã ob eorum culpam. Sed attendat diligenter, ne tales captiui existant ipsum vsurum scientiã confessionis ad aliquid in ipsorum fauorem præstandum: ne sit illis laqueus Sathana, vt veritatẽ, & culpam, quã verè admiserunt, in cõfessione occultent, & ita decipiant, quem putant fore ipsorum intercessorem.

§. II. De Intercessoribus.

NON EST existimandum Confessoriorum munus in eo sistere, vt confessiones excipiant agrotorum, captiuorum, & reliquorum pauperum; & eorum, qui aliqua calamitate premuntur: sed generaliter libet eisde fauere in aliquibus misericordiæ operibus, corporalibus, quibus valde disponuntur, vt spiritualium hanc magis participes

i Aduũ 10.
11. 20.

k Genes. 40
13. 19.